

Crònica de super(vi)vència des del terrat (2)

Ruth Troyano relata el seu confinament posant paraules als pensaments en clau de super(vi)vència.

Foto de confinament a dia 23 de març del 2020 amb 'Emma' del celler Vega Aixelà. | Ruth Troyano.

*"O melhor lugar do mundo é aqui
E agora bis
Aqui onde a cor é clara
Agora que é tudo escuro"*

Gilberto Gil

No tinc clar que el terrat sigui només un lloc. Aquests dies tinc la sensació que és més aviat un estat d'ànim. Recordar-lo. Sentir-lo. Enyorar-lo. Somiar-lo. Respirar-lo.

Avui veig el cel de Barcelona des d'una altra perspectiva. La vidriera és molla a primera hora del matí i aguanta amb estoïcisme la pluja fina d'una primavera estranya. També plou a dins nostre. La raresa del confinament, la imprevisibilitat dels dies que venen i les sensacions que s'amalgamen a la pell ens ensenyen a viure forçosament d'una altra manera. L'aigua ha ressaltat el verd vegetal de qui conviu sàviament amb flors i plantes, però passat el migdia i, després d'un

esforç titànic, ha sortit el sol. Ho ha embellit tot.

Al seu recer, he acabat de llegir dos llibres intensos i lluminosos: "*Dones valentes*" de l'admirada corresponsal a Beirut, **Txell Feixas Torras**, i "*Teoría de la gravedad*" de la periodista **Leila Guerreiro** que em va recomanar l'estimada **Carme Martí**.

Llibres que són refugi, on la força i el convenciment guanyen la partida al desànim i a les normes establertes en societats on no hi ha ni ordre ni criteri. Com diria la poetessa **Anna Gual**: "Una derrota és una mutació prèvia a qualsevol triomf". Tinc mil cites subratllades als dos volums, però em quedo amb una afirmació real i esfereïdora de **Leila Guerreiro** que sembla escrita per als dies que vivim: "*La única salida de emergencia es la que llevamos dentro*".

Meditar, practicar ioga, teixir, llegir, escriure, somriure... L'intent de cultivar-se i reconnectar-se en un dia a dia trasbalsat i estrany que transcorre entre aplaudiments i plors a les 20h, videotrucades i converses multicanal, més profundes que mai. I també hi ha lloc per al vi. Per aquelles ampolles que no recordaves que hi eren i que omplen de sentit una taula compartida. "*Emma*", un syrah delicat i molt especial elaborat pel celler Vega Aixalà a la DO Conca de Barberà, que ens ha regalat la llum dels dies clars, imaginant les vinyes 900 metres d'alçada, on sents la immensitat i l'abraçada de la natura i la petitesa humana. Un vi fresc i complex, elaborat de forma natural a Vilanova de Prades per una família que es fa estimar. Un vi que parla de la importància de preservar la vinya en espais naturals tan significatius com les Muntanyes de Prades. En dies de reclusió, beure vi és un viatge emocionant en el temps i en l'espai que tots ens hauríem de permetre.

Leila Guerreiro diu que "*los libros sirven para una sola cosa: para salvarnos la vida*". I jo penso que els vins també ens la salven. Com la música. A propòsit de l'article d'avui de **Nani Nolla**, he tornat al brasiler Gilberto Gil i no he deixat d'escoltar en bucle el tema *Aqui e Agora*. I de nou he pensat en totes les emocions que ens habiten la pell aquests dies i especialment en una que és la que sempre ens mou: l'amor.

*"Sentir é questão de pele
Amor é tudo que move"*